

KURIER POLSKI

Rok II

Centrala telefoniczna IKP w Bydgoszczy 33-41 i 33-42
Telefon międzymiastowy 36-00. Rozmównica dla publiczności 19-07
Sekretariat redakcji przyjmuje codziennie od godziny 10 do 12

Wtorek, dnia 15 października 1946 r.

Wydawca: SPÓŁDZIELNIA WYDAWNICZA „ZRYW”
Konta PKO „ZRYW” Nr VI-135 PKO IKP Nr VI-140
Konta bieżącej Bank Związku Spółek Zarobkowych w Bydgoszczy

Nr 280

Zdjęcia z egzekucji
zbrodniarzy norymberskich
nie ukazą się w prasie

NORYMBERGA (dr). Szef Bezpieczeństwa Pałacu Sprawiedliwości w Norymberdze zakomunikował, że zdjęcia z egzekucji przestępców wojennych nie będą umieszczone w prasie, a pójdą do archiwów 4 wielkich mocarstw, oskarżających w Norymberdze.

Anglia proponuje
zniesienie wiz

PARYŻ (PAP). Francuskie ministerstwo spraw zagranicznych podało do wiadomości, iż rząd Wielkiej Brytanii zwrócił się do rządu francuskiego z propozycją zniesienia wiz w celu ułatwienia komunikacji między obu państwami, jak również dla rozwoju ruchu turystycznego.

Jak donosi korespondent agencji Reutersa, rząd brytyjski ma zamiar zwrócić się z podobnymi propozycjami również i do innych państw europejskich.

Ambasador Blice-Lane
jedzie do Waszyngtonu

NOWY JORK (dr). Ambasador amerykański w Polsce, p. Blice-Lane udał się w podróż do Waszyngtonu, gdzie przeprowadzi rozmowę z prezydentem Trumanem na temat aktualnych spraw polskich.

Truman przemówi
przez radio do narodu
amerykańskiego

NOWY JORK (dr). Truman wygłosi w dniu 22 października przez radio przemówienie do narodu amerykańskiego, w którym ogłosi nowy projekt stabilizacji gospodarczej Stanów Zjednoczonych.

Wymiana handlowa
między strefami francuską
a radziecką

BERLIN (dr). Został zawarty układ handlowy między władzami w radzieckiej i francuskiej strefie okupacyjnej w celu wymiany towarów w łącznej wysokości 70 milionów marek. Układ ważny jest do końca bieżącego roku.

Kat Lubelszczyzny
stanie przed sądem polskim

BERLIN (dr). Amerykańskie władze wojskowe w Niemczech wydały rządowi polskiemu generała SS, Jakoba Sporenberga, który prowadził akcję pacyfikacyjną przeciwko polskiemu ruchowi niepodległościowemu w Lubelszczyźnie.

Znowu runęła część sklepienia
na Zamku Piastowskim

SZCZECIN (ZAP). W ostatnich kilku dniach w Szczecinie panowała pogoda deszczowa. Spowodowała ona, że namoknięte i poważnie obciążone gruzem sklepienia Zamku Piastowskiego nie wytrzymały ciężaru i runęły, niszcząc piękną salę kolumnową na pierwszym piętrze zamku.

W tej chwili na zamku przeprowadza się prace zabezpieczające jedynie w kaplicy zamkowej, gdzie przeprowadzono remont sklepienia wzmacniając je betonowymi i cementowymi

Czarna rozpacz zbrodniarzy norymberskich
w oczekiwaniu stryczka

Hess tworzy plany nowych Niemiec

NORYMBERGA (PAP). Goering i jego 10 towarzyszy pogrążeni są w głębokiej rozpacz. Liczą oni w swych celach śmierci w więzieniu norymberskim godziny, dzielące ich od egzekucji — w przyszłą środę.

Najbardziej zrozpaczony jest b. minister spraw zagranicznych Hitlera — Joachim Ribbentrop. Rosenberg odmawia przyjęcia pociechy religijnej. Przemierza tam i napowrót swoją celę, pogrążony w medytacjach.

Byli „gubernatorzy” — Hans Frank modli się w ekstazie.

Goering pali bez przerwy papierosy i patrzy ponuro w przestrzeń. Od czasu do czasu ożywia się i powtarza swoje przechwałki, że w przyszłości będzie się mu stawiało pomniki.

Organizator niewolniczej pracy — Sauckel — jest ogromnie podekscytowany — przypomina zaszczone zwierzę.

Rudolf Hess — skazany na dożywotnie więzienie — zajmował się w sobotę tworzeniem planów nowych

Goering i Keitel wychodzą z sali rozpraw po wysłuchaniu wyroku.

Niemiec. Oświadczył on lekarzowi-psykiatrze, że „Niemcy za lat 20 staną się znowu wielką potęgą”.

Korespondent „France Presse”
wydalony pod eskortą z Niemiec
za przedczesne ujawnienie postanowień
Rady Kontrolnej

LONDYN (PAP). Reuter donosi z Berlina, że korespondent agencji France Presse Jacques Souvairain, który ujawnił przedwcześnie postanowienie Sojuszniczej Rady Kontroli w Berlinie, na którym omawiane były podania o ulaskawienie skazanych przywódców hitlerowskich, został w piątek wydalony z Niemiec. Na rozkaz generała Koeniga, głównodowodzącego wojsk francuskich w Niemczech, został on pod eskortą odstawiony do granicy francuskiej. Souvairain musiał w przeciągu 2 godzin opuścić Niemcy. Souvairain zaprotestował przeciwko krótkiemu terminowi, w którym został zmuszony do wyjazdu z Niemiec.

W kołach dziennikarzy zagranicznych w Berlinie uważają rozkaz generała Koeniga za niesprawiedliwy. Zdaniem dziennikarzy obowiązek dziennikarski polega na dostarczeniu ważnych wiadomości w możliwie najkrótszym czasie.

Podwyżka płac
we Włoszech

RZYM (PAP). Pomiedzy włoskimi związkami zawodowymi a organizacjami pracodawców i przemysłowców została zawarta ugoda, na mocy której robotnicy i pracownicy otrzymają 30% podwyżkę płac.

Prasa paryska żywo komentuje fakt wydalenia z Berlina korespondenta agencji France Presse Souvairaina. „Paris Matin” pisze, że generał Koenig wykazał niebывале lekceważenie niezależności prasy. „Combat” oświadcza, że jest to jeszcze jeden dowód trudności, z jakimi dziennikarze spotykają się w pracy, gdy zależą od łaski władz wojskowych.

Czy naród francuski przyjmie projekt nowej konstytucji?

Ile kosztowała? Referendum we Francji
konferencja paryska

PARYŻ (dr). Konferencja paryska kosztowała Francję 285 mil. franków francuskich. Udział w niej brało 1384 delegatów. Personel urzędniczy wynosił 2.000 osób. Dziennikarzy było 2.100 z 48 państw. Odnajęto 2.000 pokoi, zużyto 10 milionów arkuszy papieru, równających się 50 tonom.

Nowe katastrofy lotnicze

Katastrofa 4 motorowego bombowca w Anglii — Eksplozja w latającej fortecy w Ameryce — Wodowanie na Pacyfiku

LONDYN (PAP). Reuter donosi, że w północnej części Yorkshire wydarzyła się katastrofa 4-motorowego bombowca wojskowego, typu „Halifax”. 3 lotników poniosło śmierć, a jeden odniósł ciężkie obrażenia.

LONDYN (PAP). Reuter donosi z Waszyngtonu o 2 nowych katastrofach lotniczych. W pobliżu miasta Alexandria w stanie Virginia „Latająca twierdza”, należąca do armii amerykańskiej eksplodowała w powietrzu. Trzech lotników zostało zabitych. Samolot należący do amerykańskiego przedstawicielstwa wojskowego w Brazylii rozbił się w pobliżu Rio de Janeiro.

NOWY JORK (PAP). Samolot amerykański typu „Dakota” wlecił ka-

Nawet przeciwnicy obiecali głosować za nową konstytucją

PARYŻ (dr). Francja rozstrzygnęła wczoraj o tym, czy przyjmie konstytucję, czy też ją odrzuci. Wynik głosowania jeszcze nie jest wiadomy, wszyscy jednak spodziewają się tego, że projekt konstytucji tym razem przejdzie, gdyż nawet przeciwnicy

jej obiecali głosować za nią, a po tym walczą o modyfikację projektu.

Jest to już drugi projekt konstytucji, opracowany przez konstytuanta. Głosowanie nad pierwszym projektem odbyło się w maju. Projekt został odrzucony i opracowano nowy, w którym poczyniono ustępstwa na rzecz partii postępowych katolików. Za obecnym projektem konstytucji wypowiedziały się 3 największe partie: postępowi katolicy, socjaliści i komuniści, przeciwko kilku mniejszym partiom prawicowym, konserwatywnym i de Gaullistów. O ile projekt konstytucji przejdzie, odbędą się w dniu 10 listopada wybory do Rady Narodowej, o ileby jednak, czego nie przypuszczają, projekt został odrzucony, konstytuanta musiałaby opracować nowy projekt i okres tymczasowości rządu francuskiego trwałby nadal.

Polak kapitanem
amerykańskiego statku

GDYNIA (am). Kapitanem statku amerykańskiego „Santa Clara Victory”, który z ładunkiem 782 koni wszedł ostatnio do portu gdańskiego, jest Polak amerykański p. Michał Sołtysiak. Pracująca pod dowództwem Polaka załoga składa się z 85 ludzi.

„Dar Pomorza”

WARSZAWA (PAP). Statek szkolny „Dar Pomorza” znajduje się obecnie w drodze powrotnej do kraju z podróży ćwiczebnej na Morze Śródziemne.

Historia przyjaźni, na której jeden zarabia, a drugi traci

Portugalia - najstarszy sojusznik Anglii

Ostatnie wydarzenia na terenie Portugalii zwróciły uwagę opinii publicznej na ten kraj, który na najbardziej zachodnim krańcu Europy żył od wielu lat spokojnie w cieniu międzynarodowej polityki, zdala od krwawych konfliktów i rozgrywek dyplomatycznych. Być może stało się to tylko dlatego, że na terenie małej Portugalii nie ścierały się interesy wielkich mocarstw, a raczej może dlatego, że już od wielu wieków kraj został opanowany politycznie i gospodarczo przez Wielką Brytanię. Ograniczone zainteresowanie, jakie wykazuje dlań Anglia ma swoje uzasadnienie w eksponowanym położeniu geograficznym Portugalii nad brzegami Oceanu, które daje jej możliwość kontrolowania żeglugi atlantyckiej. Zrozumiała to już dawno Anglia, że silna i wrogo usposobiona Portugalia może utrudnić poważnie zamorską ekspansję i handel brytyjski. Niedawno, bo w czasie ostatniej wojny byliśmy świadkami, że dopiero udostępnienie Anglii baz na portugalskich Azorach umożliwiło skuteczną walkę z niemieckimi korsarzami morskimi. Dlatego od wieków zadaniem polityki brytyjskiej było z jednej strony utrzymać Portugalie w zależności politycznej, a z drugiej strony w stanie militarnej bezsilności. Historia stwierdza bezobszernie, że oba zadania są konsekwentnie realizowane.

Przyjaźń Portugalii z Anglią ciągnie się już od wczesnego średniowiecza. W 1147 roku rycerze angielscy pomogli Portugalczykom wypędzić Maurów z Lizbon. W r. 1373 zawarty został p raz pierwszy traktat przyjaźni anglo-portugalskiej, wzmocniona 13 lat później po ostatecznym zwycięstwie Portugalii nad Hiszpanią, przy czym po stronie Portugalii walczyło 200 rycerzy brytyjskich.

Podczas gdy jednak Portugalia zawsze szanowała postanowienia traktatu, Anglicy wykorzystywali każdą okazję, aby swego sprzymierzeńca osłabić. Jak wiadomo w ciągu XV i XVI wieku Portugalczycy stworzyli dzięki swym odkrywczym podróżom olbrzymie państwo kolonialne. Oni to opłynęli Afrykę i dotarli do Indii, skolonizowali Brazylię, pośpieszył z pomocą wojskową Abisynii i zbudowali fortece w głębi lądu afrykańskiego nad jeziorem Tsana. Kiedy w okresie panowania Filipa II w Hiszpanii, naród portugalski walczył o swą niepodległość, Anglia zamiast mu pomagać za garnęła kolonię portugalską Ormus w Indiach, a współpracująca z Anglią Holandia opanowała Ceylon, Molukki, Malakę, Malabar i Gwineę. Angielski zaś korsarz Francis Drake niszczył bezlitośnie flotę portugalską. Potęga Portugalii spadała wówczas tak dalece, że w roku 1637 angielska Kompania wschodnio-indyjska uzyskała zgodę portugalskiego wicekróla Indii na prowadzenie handlu kolonialnego wyłącznie na angielskich statkach. Otrzymała również wtedy ukrywane zazdrośnie mapy dróg morskich i tajne informacje handlowe.

Królowie portugalscy napróczno dopominali się o swoje prawa. Nie tylko nie nie uzyskali, ale nawet w 1661 r. przy okazji potwierdzenia traktatu przyjaźni musieli odstąpić Wielkiej Brytanii Tanger i Bombay. Wreszcie w 1703 r. zmusiła Anglia Portugalie do podpisania tzw. traktatu Methuena, który zniszczył portugalski przemysł włókienniczy i wprowadził kraj w stan całkowitej zależności gospodarczej i kulturalnej od Londynu. Minister portugalski Pomal, który usiłował podnieść kraj z upadku, musiał z goryczą stwierdzić: „Portugalia stała się wielkim amfiteatrem, gdzie na widowni siedzą Portugalczycy bez prawa występowania na scenie. Ubożeje Portugalia, ponieważ Anglicy inkasują cały zysk”. Poeta portugalski zaś Luis de Camoens tak pisze w swych utworach:

Już w 1373 r. podpisano traktat przyjaźni — Anglia likwiduje portugalskie kolonie — 2 mil. funtów za wolność Brazylii — Angielskie pancerniki w Lizbonie na straży przyjaźni — Podwójna gra — Azory potrzebne Anglii

„I tak ospałe Wasze Państwo,
Do dna zepsute, małe Wasze dusze,
Gdzież to zniknęła dzielność
Waszych przodków?
Iskra została z płomienia poety...
Wojny napoleońskie powiększyły jeszcze ruinę. W Lizbonie faktycznym panem stał się generał angielski Beresford, podczas gdy żołnierze portugalscy krwawili na polach bitew walcząc w interesie Anglii z Francuzami. Powstanie pod wodzą generała D'Andrade skierowane przeciwko Anglikom upadło. W 1822 r. usamodzielnia się Brazylię, a Portugalia musiała się na to zgodzić otrzymując odszkodowanie w wysokości 2 mil. funtów. Banki londyńskie użyły Brazylii pieniądze. Angielskie kredyty, angielscy fachowcy i kupcy opanowali szybko kraj.

Teraz rozpoczęli Anglicy rugować Portugalie z terenów afrykańskich. Ponieważ posiadłości portugalskie przeszkadzały Anglikom, Cecil Rhodesowi w stworzeniu linii Kair—Przyl. Dobrej Nadziei w rękach brytyjskich, musiały one przejść we władanie Anglii. Doszło wówczas do poważnego konfliktu anglo-portugalskiego. Kiedy król Karol zaprotestował przeciwko zajęciu Rodezji, najstarszej i najbogatszej kolonii korony portugalskiej, Anglicy przestali ma w styczniu 1890 r. ultimatum, a do portu lizbońskiego wpłynęły brytyjskie okręty wojenne. Kiedy jednak w czasie wojny burakiej potrzebna była Anglii współpraca Portugalii, zagwarantowała ona uroczystie, podobnie jak w 1661 r., portugalski stan posiadania. Nie przeszkadzało to natomiast wcale Wielkiej Brytanii zawrzeć z Niemcami w 1898 r., a później w 1913 r. tajnego układu co do podziału kolonii portugalskich. Takie postępowanie wywołało dezaprobatę nawet wysokiego urzędnika Foreign Office'u, który zauważył nieśmiało, że: „Taki handel nie przyniósł bynajmniej zaszczytu Wielkiej Brytanii”.

Portugalia dowiedziała się o zdradzie brytyjskiej, ale ministrowie

portugalscy korzystali obficie z angielskich pieniędzy, które były więcej warte niż interes narodu. Tradycyjna więc przyjaźń nie została nawet wtedy zachwiana i w pierwszej wojnie światowej Portugalia stanęła wiernie u boku Anglii.

W okresie powojennym zapanał w Portugalii chaos, który spowodował kompletną ruinę gospodarczą. Od 1928 r. faktycznym władcą kraju stał się Salazar, który usiłował poprowadzić bardziej samodzielną politykę. W czasie konfliktu abisyńskiego odmówił on

Anglii udzielenia baz morskich i lotniczych. Po zwycięstwie Franca w Hiszpanii zawarty został traktat portugalsko-hiszpański i nawiązano ścisłą współpracę między obu krajami. W dalszym ciągu angielski admirał Hugill był technicznym doradcą marynarki portugalskiej, a misja wojskowa pod przewodnictwem admirała Woodhouse'a urzędowała w Lizbonie. W 1939 r. słyszemy w parlamencie brytyjskim zapewnienia, że traktat anglo-portugalski zawsze jeszcze przewiduje wzajemną pomoc na wypadek wojny.

Znaczenie Portugalii dla Anglii wzrosło niepomiarne podczas ostatniej wojny, szczególnie z uwagi na działalność niemieckich łodzi podwodnych. Dlatego Anglia użyła wszystkich swych wpływów, aby uzyskać wreszcie bazy lotnicze na Azorach. Churchill mógł w bardzo czułych słowach mówić wówczas o wypróbowanej przyjaźni obu państw i ze wzruszeniem wspominać jej wielowiekowe tradycje.

Rzeczywiście, Wielkiej Brytanii przyniosła ta przyjaźń nieocenione korzyści. Dla Portugalii jednak miała ona wartość wątpliwą.

W oczekiwaniu wyników Referendum we Francji

Wczoraj odbyło się we Francji referendum w sprawie projektu nowej konstytucji opracowanej przez trzy partie franc.: MRP (Ruch Republikańsko-Ludowy), socjalistów i komunistów. Wyniki znane będą przypuszczalnie dziś po południu.

Projekt nowej konstytucji jest wyrazem ducha kompromisu trzech wyżej wymienionych stronnictw. Zarówno socjaliści, jak i MRP uważają go za tymczasowy, a z wypowiedzi przywódców Bidaulta i Bluma wynika, że w istocie są oni zwolennikami wzmocnienia na przyszłość władzy prezydenta Republiki, w czym zgadzają się z gen. de Gaulle. Przeciw projektowi konstytucji występują radykałowie i Republikańska Partia Wolności oraz szereg mniejszych grupowań.

Głosowanie obudziło wielkie zainteresowanie międzynarodowe, ze względu na stanowisko gen. de Gaulle, który przemawiając w Epinal wezwał Francuzów do głosowania „nie”. Waga tego wezwania jest bardzo duża, o czym przedstawiciele partii doskonale wiedzą. Dlatego ton prasy, partii które wysunęły projekt, jest minorowy. Gen. de Gaulle ma doskonały grunt dla swojej propagandy w społeczeństwie francuskim, znaczącym życiem pełnym codziennych trosk i spragnionym stabilizacji.

Świat interesował się więcej niezmiernie wydarzeniem we Francji, niż sami Francuzi. Jak wynika z ostatnich wiadomości nie widać w Paryżu gorączki wyborczej. Z ankiety, która miała wyjaśnić stopień zainteresowania i nastawienia społeczeństwa francuskiego do projektu, wynika, że 17% Francuzów, a niekiedy tylko więcej interesuje się kampanią referendum, 34% będzie głosować tak, 12% „nie”. Ale pozostaje 54% Francuzów uprawnionych do głosowania, co do których trudno było ustalić, jak myślą. Tak więc wynik wyborów przedstawia się jako zagadka. Wynik wyborów wykaże jakimi wpływami rozporządza de Gaulle.

Gen. de Gaulle popiera wydatnie „Unię Degaulistów”, nieposiadającą reprezentacji parlamentarnej, ale mającą dość duży zasięg wpływów. Stanowisko francuskiej hierarchii kościelnej jest niejednoznaczne. Niektórzy przedstawiciele kościoła występują za projektem, inni wzywają do głosowania „nie”.

Walka toczy się o zakres władzy prezydenta Republiki oraz Senatu. Projekt przewiduje zredukowanie roli drugiej Izby do wydawania opinii bez prawa decyzji, a Zgromadzeniu Narodowemu oddaje pełnię władzy. Władza Prezydenta w nowej konstytucji podlega szeregu ograniczeniom.

Przemysł ZSRR powstaje z gruzów

Fabryki Zw. Radzieckiego, systematycznie burzone i palone przez Niemców, odbudowuje się w rekordowym tempie. Zdjęcie przedstawia oczyszczony z gruzów i nowostworzony oddział fabryczny „Barukady” i dymiące kominy fabryki „Czerwony Październik”, które dzięki intensywnej pracy zatrudnionych w nich robotników, zaopatrują kraj w niezbędne artykuły spożywcze, wysokowartościowego gatunku.

Cisła nad Renu

Dni hańby i klęski

Napisał: Stanisław Statkiewicz

II.
Sierżant gorzko się uśmiecha, ja klnę, doktor patrzy na nas — domyślił się o co chodzi. Jaki cel ma zwolnienie Niemców — pytam — rejestracja, sprawdzanie dokumentów? Tego gościa zostawia się u lekarza bez sprawdzenia, kto on jest.
Powiedz pan Amerykaninowi — mówię do Zadziory. Zadziora tłumaczy. Żołnierz śmieje się beztrząsko: okey! Macha ręką, odchodzimy za nim. Doktor już nie próbuje ukryć drwiącego uśmiechu. Wychodzimy upokorzeni, wściekli.
Przejeżdżamy z powrotem koło drutów. W tłumie Niemców dostrzegam grupę Polaków. Sierżant wskazuje na nich ręką:
— Ci co tam robią?
— Mieszkają prywatnie na mieście, dlatego ich wzięto razem z Niemcami.
Sierżant pochmurnieje. Mało ich mieli przez całą wojnę? Zza drutów kiwają na nas. Sierżant odwraca głowę w drugą stronę. Gdzieście byli? Na pewno u Niemek! Nie trzeba się z nimi łajdaczyć. Swoją drogą wyciągamy

ich ze środka. Uwolnieni wylatują chyłkiem, uszczęśliwieni, że nie stoja już pod przegierzem. Idą do lagru ścigani klątwami naszych, a drwiącymi spojrzami Niemców. Lager stoi na górze. Jest to ogromny, ceteropiętrowy gmach. Przed bramą małe ogrodzenie, lawka tuż przy parkanie, schodki w dół do bramy prowadzące. Ogród z Niemcami leży przed nami, w dole. Ogromne tłumy szwabstwa depeczą kartofle, ogórki pomidory i kapustę. Z lawki od ogrodzenia widać wszystko jak na dłoni. Niemcy stoja na hacznach jak przed Führerem. Nowi wciąż napływają. Spokojnie, cicho, ciemnie i głębokie szeregi stoja się coraz ciemniejsze, coraz głębsze. Ciasnota się wzmaga. W bladym mglistym powietrzu panuje przejmująca cisza. W głębi niebios samolot buczy niustannie silnikami stalowych piersi. Nerwami drutów, mięśniami złączeń, krwią — benzyną i sercem cylindrów gra zwycięska pieśń wojny o wyzwolenie „człowieka” z ucisku.
Z góry od ratusza zjeżdżają znowu samochody, gryzący hamulca-

Wysiadają „Empi” w obcisłych mundurach, w hełmach zielonych, z karabinami automatycznymi. Z pierwszego wozu wysiada trzech: dwóch młodych chłopców, trzeci wysoki, zgrabny mężczyzna około pięćdziesiątki, z odkrytą głową, z pasmem siwych włosów na środku głowy, bielejących na tle czarnej, jak skiba surowej martwicy na tle czarnoziemi. Przechodzą obok nas. Baczne oczy obserwują każdy szczegół, wwiercają się w każdą twarz, jakby chciały wydrzeć spod czaszki wszystkie myśli ukryte. En tuzjazzu po nich nie widać, tylko chłodna rozważ. Wchodzą wolno za druty. Nam serca łomoczą w chorych piersiach. Niemcy zachowują ciche straszliwe milczenie ujarzmionych, lecz niepokonanych jeszcze żywołów.
A w miastach jak i na wsiach, w całym okręgu armii odbywa się szczegółowa rewizja za bronią i sprzętem wojskowym, za ukrywającymi się mężczyznami, za wszystkim co czuło oporem i buntem przeciw żelaznej woli zwycięzców. Przed nami, jak okiem sięgnąć, rozciąga się śliczna dolina Renu, ujęta w zielone obramowanie gór lasami pokrytych, z miastami Heidelberg, Mannheim, Frankfurt, Worms, Darmstadt ze sławną Bergstrasse, z zamkami rycerzy-bandytów (Raubritterów), którzy się

musiała opłacać wszczępota Hansa. Otóż ci Raubritterzy wychowywali długie niemieckie pokolenia kijem. Od Raubritterów Geronów począwszy na Hitlerach i ich następcach ukrytych już w podziemiach skończywszy. Wychowali ich dobrze. Niemcy do tego czasu bili. Teraz ich biją, a jutro mogą oni zacząć bić znowu. To jest cała ich moralność i całe wychowanie. Teraz się płaszczą jak gady, jutro przed nimi mogą się płaszczą inni. Ale czy będą? Czy zechcą? A może? Kto wie? Pomimo przegranej wojny i klęski straszliwej, przedstawiają jeszcze ogromną siłę. Zwycięzcy mogą się teraz z nią nie liczyć, ale w ewentualnych rozgrywkach w przyszłości mogą ją Niemcy ciskać na szalę. Niemcy zdają sobie z tego sprawę; nawet za drutami nabierają pewności siebie. Bódaj na przyjaźni z Aliantami wyszli tak, jak Polska na Napoleona. Wczoraj stawali na Hitlera dziś na katolicyzm, jutro postawią na demokrację. W międzyczasie zorganizują się pod ziemią, wymyślą jakieś nowe „V 2” i świat stanie się widownią nowych potworności. Im jest już wszystkim jedno. Chrześcijaństwo wśród nich są mniejszością. Póki się dało zarabiali na chrześcijaństwie, ale w głębi duszy poganiami nadal pozostali.

Fraszki STANISŁAW BORUN

Zwolnieni norymberczycy
Już ich zwolnili Anglosasi
I dlonie „czyste” wyciskali,
Gzuwając ludy, jeszcze dalej
W niemieckim garnku się pitrasli.

